

inden man gik til opstillingen af nye normer i konventioner, først fuldt ud burde gennemføre de ældre konventioner, som bygger på grundlæggende beskyttelsesprincipper. Den franske arbejdsminister *Bacon* fremhævede, at man ikke burde indskrænke sig til at betragte de unge arbejdere som fysisk svage, der havde behov for beskyttelse, men at man skulle hjælpe de unge til med deres egen aktive medvirken at overvinde de psykologiske og fysiologiske vanskeligheder ved overgangen fra skolegang til erhvervsarbejde.

Under debatten kom talrige talere ind på en række andre spørgsmål om ILOs virksomhed, men uden umiddelbar tilknytning til generaldirektørens beretning.

Den sovjetiske regeringsrepræsentant *Gorochkine* var inde på de sociale følger af en verdensomfattende afrustning, og den polske regeringsrepræsentant *Chajn* fremhævede sammenhængen mellem en nedrustning og de hjælpemidler, der ville stå til rådighed for hjælpen til underudviklede lande.

Hjælpen til udviklingslandene behandles bl. a. af den israelske arbejderrepræsentant *Becker*, der sagde, at teknisk bistand ikke burde betragtes som velgørenhed eller et middel til at få udviklingslandene til politisk at underordne sig, men at bistanden burde ydes ud fra den indstilling, at menneskeheden er en enhed, der deler en fælles skæbne.

Forholdene i udviklingslandene behandles endvidere bl. a. af den amerikanske regeringsrepræsentant *Lodge*, der opfordrede de nylig uafhængige lande til at være kritiske med hensyn til efterligning af andre lande og til kun at indføre det, der er nyttigt for virkelige fremskridt, og som tjener til fremme og beskyttelse af menneskets værdighed. Den indiske arbejdsgiverrepræsentant *Tata* understregede behovet for en indsats fra ILO til fremme af udviklingen i landbrugsområderne, eventuelt på bekostning af andre sider af ILOs virksomhed. Den indiske arbejderrepræsentant *Ambekar* ønskede også en indsats til forbedring af levevilkårene i landsbysamfund og fremhævede, at det gjaldt om at tiltrække unge energiske intellektuelle til at deltage i det praktiske arbejde i disse områder. En række repræsentanter for underudviklede lande i

Afrika omtalte behovet for at give de unge mere varierede beskæftigelsesmuligheder og bedre adgang til uddannelse, ikke mindst i landlige områder, hvor ungdommens utilfredshed med forholdene var medvirkende til en tilstrømning af ukvalificeret arbejdskraft til bysamfundene.

Den canadiske arbejderrepræsentant *Knowles* fremhævede betydningen af ILOs indsats for menneskerettigheder og for at få anerkendt, at alle arbejdere uden forskelsbehandling har samme krav på respekt for deres menneskeværdighed.

ILOs virksomhed med opstilling af normer i konventioner og henstillinger omtales af den irske industri- og handelsminister *Lynch*, der sagde, at disse normer ikke er et mål i sig selv, men at de bør svare til realiteter i medlemslandene. Den britiske arbejdsminister *Heath* var inde på, at der måske ofredes for megen energi på udarbejdelse af konventioner og henstillinger, og at man sikkert bedre kunne imødekomme et behov i udviklingslandene ved at udarbejde håndbøger i egnet praksis inden for socialpolitikken. Den belgiske arbejderrepræsentant *Cool* fandt også, at normerne i mange af ILOs konventioner lå for højt for de underudviklede lande, og at man derfor i højere grad burde arbejde med regional konferencer, hvorved der ved udformning af konventioner o. lign. kunne tages rimeligt hensyn til forholdene i den region, der blev indkaldt til konferencen.

I et indlæg under generaldebatten udtalte departementschef *Erik Dreyer* følgende vedrørende tilrettelæggelsen af ungdommens uddannelse i Danmark og de problemer, som ungdommens tilpasning til samfundet rejser:

„Allerede i barneskolen begynder vi at forberede de unge til overgangen til arbejdslivet. Der gives en grundlæggende erhvervsorientering i det sidste skoleår, og undervisningen tilrettelægges såvidt muligt under hensyntagen til de unges videre uddannelse med henblik på deres fremtidige deltagelse i arbejdslivet.

Der er desuden gennemført lovbestemmelser om en frivillig forlængelse af folkeskoleundervisningen med erhvervsvejledning og foranstaltninger, der tager sigte på at bringe de unge i direkte forbindelse med arbejdsmarkedet. Dette sker ved at dele eleverne på de ældre klassetrin i linjer